

Arrest

nr. 321 971 van 19 februari 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE PAUW
Antwerpsesteenweg 16-18
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juli 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE PAUW, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 3 oktober 2022 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 17 juli 2024 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de Abgaal-clan te behoren. U bent een soennitische moslim. U bent geboren op 1 januari 1968 in Galcad, in het district Dhusamareeb, in de provincie Galguduud. U woonde hier tot aan uw vertrek uit Somalië.

U en uw familie waren veehouders. Samen met uw eerste man had u twee kinderen, A(...) en S(...). Uw eerste man verblijft momenteel in Saudi-Arabië. Samen met uw tweede man heeft u drie kinderen, I(...), Ha(...) en Hu(...)

Op een dag kwamen drie mannen van Al Shabaab naar u. Ze wilden uw dochter A(...) meenemen. Aangezien de vader van uw dochter er niet was, zei u tegen hen dat u haar niet kon laten trouwen. Hierop antwoordde Al Shabaab dat zij haar vader achteraf wel zouden opzoeken. Uw dochter wilde niet met hen meegaan. Ze klemde zich vast aan u, en Al Shabaab probeerde haar met geweld mee te nemen. De mannen van Al Shabaab richtten een mes op u, en u pakte het mes vast met uw hand. Toen Al Shabaab het mes terugpakte, bent u een stukje van uw vinger kwijtgeraakt. Uw buur M(...) kwam naar buiten door het lawaai. De man van Al Shabaab probeerde u met het mes te doden, maar M(...) heeft hem kunnen tegenhouden. U kreeg wel een stuk van het mes op uw hoofd, en u viel op de grond.

Al Shabaab heeft uw dochter kunnen meenemen. Uw buurman regelde een auto, en nam u mee naar Mogadishu. Daar lag u bijna een jaar in het ziekenhuis.

Terwijl u in Mogadishu was, ontving uw man een telefoontje van de Koranschool. Al Shabaab was naar de Koranschool gegaan, en zij hebben aangekondigd dat zij de kinderen tussen acht en veertien jaar de volgende week zouden meenemen. Uw man regelde iemand die jullie kinderen kon meenemen naar Mogadishu. Uw man vluchtte zelf ook weg uit Galcad, dit kon hij nog laten weten aan zijn zus, bij wie u verbleef in Mogadishu. U weet echter niet waar uw man naartoe gevlucht is, want zijn telefoon heeft daarna niet meer gewerkt. U heeft geen contact meer gehad met uw man sinds dan. Daarna belde Al Shabaab u. Zij zeiden tegen u dat u de kinderen moest terugbrengen. Zij belden u meerdere keren met bedreigingen.

Uw schoonzus belde naar een nonkel van u, genaamd H(...) A(...) G(...), die in Nairobi woont. U vertrok met de auto naar Kenia. U verbleef in Nairobi, om vervolgens nam u het vliegtuig door voor u onbekende landen om op 3 oktober 2022 in België aan te komen. U diende op 4 oktober 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Uw zus Ma(...) is erkend vluchteling in België en zij woont in Kortrijk met haar kinderen. U weet niet om welke reden zij Somalië is ontvlucht. Uw zoon S(...) verblijft momenteel met uw andere kinderen in Oeganda.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u een attest van uw littekens voor, alsook een usb-stick die medische attesten betreffende uw oogoperatie bevat. Op 13 juni 2024 stuurde u uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud door.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

1. Het CGVS stelt vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde problemen met Al Shabaab. Met name bij de volgende drie punten in uw relaas rijzen er dermate grote vraagtekens dat ze niet aannemelijk zijn:

- In de eerste plaats overtuigt de oorzaak van de door u beweerde problemen niet. U gevraagd of er andere meisjes in uw stad gedwongen moesten huwen met leden van Al Shabaab, antwoordt u dat er geen andere meisjes waren die dit overkomen was (CGVS, p. 18). Uw dochter lijkt dus de enige te zijn in uw stad die dit overkomen is. Wanneer u dan gevraagd wordt waarom Al Shabaab precies uw dochter wilden hebben, zegt u dat u het niet weet waarom ze uw dochter hebben gekozen (CGVS, p. 23). U verklaart ook dat uw familie nooit eerder problemen kende met Al Shabaab (CGVS, p. 15). Hier valt het op dat het u in uw*

vertelling van uw relaas het u ontbreekt aan enige doorleefdheid. De mannen van Al Shabaab, die u niet kende, kwamen zomaar plots op een dag naar uw huis (CGVS, p. 21). U vertelt helemaal niets over zaken die de aanleiding voor deze gebeurtenis zouden gevormd hebben. U vertelt niet waar de mannen van Al Shabaab uw dochter gezien zouden hebben, u vertelt niets over enige gesprekken hieraan voorafgaand. Dat Al Shabaab zomaar op een dag aan uw huis zouden staan, en zonder aanleiding uw dochter ook meteen zouden meenemen, strookt niet met de gebruikelijke modus operandi van Al Shabaab (zie het rapport van Landinfo dat werd toegevoegd aan de blauwe map in het administratieve dossier). U gevraagd waar u denkt dat Al Shabaab uw dochter gezien zouden hebben, blijft u ook vaag, u antwoordt dat ze haar misschien gezien zouden hebben als ze water ging halen (CGVS, p. 23).

- Uw verklaringen over de beweerdte bedreigingen door Al Shabaab zijn bijzonder vaag, inconsistent en zelfs tegenstrijdig. Er wordt u gevraagd om doorleefd te vertellen over de telefoontjes met dreigementen van Al Shabaab, hierbij wordt u expliciet gevraagd om te vertellen wat er exact gezegd is geweest, en ook waar u op dat moment was, en hoe u zich toen voelde (CGVS, p. 24). U verzaakt om deze concrete gegevens te vertellen, u verklaart enkel dat Al Shabaab u elke dag belden, met de boodschap dat u moest terugkomen en de kinderen moest terugbrengen, en dat ze elke keer hetzelfde zeiden (CGVS, p. 24). U verklaart dat Al Shabaab u elke dag belde sinds dat u het ziekenhuis verlaten had (CGVS, p. 24). U verklaart ook dat u anderhalf jaar in het huis van uw tante verbleef in Mogadishu (CGVS, p. 24). Hieruit volgt dat u anderhalf jaar lang elke dag door Al Shabaab gebeld zou geweest zijn. U gewezen op deze absurditeit, past u uw verklaringen aan, en beweert u dat Al Shabaab u slechts vier à vijf maanden lang elke dag belden (CGVS, p. 24). Er dient opgemerkt te worden dat dit nog steeds een aanzienlijke periode is om elke dag met dezelfde dreigementen gebeld te worden. U past uw verklaringen ook nog aan in die zin dat u later beweert dat u pas na twee à drie maanden na het verlaten van het ziekenhuis door Al Shabaab gebeld werd (CGVS, p. 24). Dan zou u vier à vijf maanden lang gebeld geweest zijn, en dan zou u twee à drie maand na het laatste gesprekje vertrokken zijn (CGVS, p. 24). De tijdlijn van deze gegevens kan onmogelijk kloppen. Als we rekenen dat u maximum drie maanden uit het ziekenhuis ontslagen was, maximum vijf maanden gebeld werd, en dan nog eens maximum drie maanden later vertrok, dan komt u aan een periode van elf maanden, terwijl u nochtans beweerde u dat u ongeveer een jaar en een half in het huis van uw tante in Mogadishu verbleef (CGVS, p. 24). U lijkt doorheen uw verklaringen te beseffen dat het absurd is dat Al Shabaab u zo lang elke dag met dezelfde boodschap zou bellen, want u past u verklaringen aan van “elke dag” naar “Als zij mij een week hebben gebeld, dan stoppen zij een week, en dan de week daarop bellen zij terug, enzovoort.” (CGVS, p. 25). U wijzigt uw verklaringen rond de telefoontjes zodanig vaak dat er door het CGVS geen enkel geloof aan gehecht kan worden. Naast de vele wijzigingen in de verklaringen is het ook onaannemelijk dat Al Shabaab zo vaak zou bellen met dezelfde boodschap. Er wordt u voorts nog gevraagd wat concreet u ertoe dreef om na zoveel maanden met loze dreigementen toch opeens te vertrekken, terwijl er zo lang niets gebeurd was. Hierop antwoordt u het volgende: “omdat ik geen geld had om te vertrekken, en toen zij mij vaker belden, hebben zij beslist om mij daar weg te halen.” (CGVS, p. 25). Ook dit slaat nergens op, want u verklaart even tevoren nog dat u twee à drie maanden na het laatste telefoongesprekje was vertrokken (CGVS, p. 24). Het CGVS kan niet anders dan vaststellen dat het een volstrekt ongeloofwaardig is dat u dan toch plots vertrokken zou zijn omdat ze u ‘vaker belden’.

- U beweert dat Al Shabaab naar de Koranschool waren gegaan, om aan te kondigen dat zij de kinderen de week daarop zouden meenemen. Op deze manier konden uw kinderen ontsnappen (CGVS, p. 22). Alle logica ontbreekt opnieuw in dit relaas. Moest Al Shabaab de kinderen tegen de wil van de ouders willen meenemen, zouden ze dit niet eerst aankondigen en een week de tijd geven om te vluchten. Wanneer u gewezen wordt op deze tegenstrijdigheid, wanneer u namelijk gevraagd wordt waarom ze de kinderen niet gewoon onaangekondigd meenamen, dan antwoordt u compleet naast de vraag. U antwoordt dat ze alle kinderen in alle Koranscholen zouden meenemen (CGVS, p. 24). U verzaakt dus om klaarheid te scheppen bij de vraagtekens die door het CGVS opgeworpen worden. Dat Al Shabaab u eerst de kans zou geven om uw kinderen te laten ontsnappen, om dan later meerdere maanden lang u te bellen in de hoop dat u uw kinderen zou terugbrengen, is bijzonder ongeloofwaardig.

2. Naast deze grote vaagheden en tegenstrijdigheden in uw relaas, moet het CGVS volledigheidshalve ook vaststellen dat u het het CGVS onmogelijk maakt om een duidelijk beeld te vormen van uw familie noch van uw sociaal netwerk. Nochtans is het noodzakelijk voor het CGVS om een concreet beeld te kunnen vormen van deze zaken om een inschatting te kunnen maken van uw nood aan bescherming. Op basis van uw verklaringen blijft het CGVS echter in het ongewisse, wat uw algemene geloofwaardigheid enkel verder ondermijnt.

- Over uw broers en zussen in Mogadishu vertelt u helemaal niets inhoudelijks. U beweert geen contact met hen te hebben (CGVS, p. 9, 10), u beweert dat u zelfs niet weet wat voor werk ze doen (CGVS, p. 10). Dit is heel ongeloofwaardig, vooral aangezien u nog anderhalf jaar in Mogadishu verbleven hebt, waar zij wonen. U heeft zelfs gezegd dat u hen zag toen u in Mogadishu verbleef (CGVS, p. 10). Dat u dan nog niet zou weten in alle uw broers en zussen aan inkomen komen, is bijzonder ongeloofwaardig. Bij Dienst

Vreemdelingenzaken vermeldt u ook dat uw broer Mo(...) op dat moment in Europa was, maar dat u niet weet of hij al dan niet erkend is als vluchteling (verklaring DVZ, p. 9). Wanneer u bij het CGVS gevraagd wordt waar uw broers en zussen verblijven, antwoordt u enkel dat ze allemaal in Mogadishu zijn, op Ma(...) na, en dat u geen contact met hen heeft (CGVS, p. 9). U vermeldt niets meer over uw broer die in Europa zou zijn, of geweest zou zijn, terwijl het uw verantwoordelijkheid is om een duidelijk beeld van uw familie en van uw levensomstandigheden te creëren. Over uw zus Ma(...) die in België woont verschaft u evenmin duidelijkheid. U beweert dat u niet weet waarom zij van Somalië naar België is gekomen, u beweert dat u dat zelfs niet gevraagd hebt, terwijl u haar hier in België wel gezien hebt (CGVS, p. 9-10). Zelfs indien het zou kloppen dat uw zus in België de Vluchtelingenstatus werd toegekend, iets wat het CGVS kan bevestigen noch ontkennen, zou zoiets overigens niet betekenen dat in uw geval dezelfde beslissing genomen dient te worden. Elk verzoek om internationale bescherming dient op zijn individuele merites beoordeeld te worden, en uit uw verklaringen blijkt glashelder dat uw beweerde vluchtmotieven volledig los staan van de uwe. U beweert voorts op dit moment met niemand in Somalië contact te hebben (CGVS, p. 14). Dat u zoveel dichte familie hebt, zoals uw broers en zussen alsook uw schoonzus die wonen in Mogadishu, een grootstad met tal van telecommunicatiemiddelen, maar toch met niemand contact heeft, kan simpelweg niet aanvaard worden. Wanneer u gevraagd wordt om uit te leggen hoe u nog geprobeerd hebt om met mensen in Somalië in contact te komen, lijkt u amper moeite gedaan te hebben. U gevraagd hoe u probeerde contact op te nemen met uw tante in Galdad, antwoordt u: "Ze heeft geen nummer, dus ik heb het niet geprobeerd." (CGVS, p. 8). U gevraagd naar uw pogingen om in contact te komen met uw broers en zussen in Mogadishu verklaart u het volgende: "Ja, maar ik krijg ze niet vast." en "ik heb aan mijn zus Ma(...) gevraagd of zij de nummers kon vragen van hen, ze zei nee, ik heb ze niet, ik zal het wel zoeken." (CGVS, p. 9). U lijkt zich dus heel snel bij het gebrek aan contact neer te leggen. U probeerde het niet via andere mensen, noch via Facebook noch via andere sociale media. Het door u beweerde gegeven dat u geen contact zou hebben met uw familie in Somalië kan dus niet aanvaard worden. Voorts is het opmerkelijk dat Al Shabaab vanuit Galdad u wel wist te bereiken via telefoon (CGVS, p. 22), maar dat uw eigen familie er niet in zou slagen om u te bereiken.

- Er wordt u gevraagd wie er voor Al Shabaab aan de macht was in uw stad. U antwoordt dat u dat niet weet (CGVS, p. 19). Er wordt nog een tweede keer op ingegaan, door u te vragen wie er aan de macht was toen u een kind was, maar u beweert zich dat niet te herinneren (CGVS, p. 19). Later wordt u nog eens gevraagd of u zich nog iets kan herinneren van voor de tijd dat Al Shabaab aan de macht was, en ook hier antwoordt u met een stellige 'nee' (CGVS, p. 19). Dat iemand die in 1968 geboren is, zich niets van de tijd voor Al Shabaab zou herinneren, is moeilijk te geloven. U beweert zich dus niets te herinneren van aan uw geboorte tot wanneer u veertig jaar was. Ook hier moet het CGVS vaststellen dat u het met deze bijster weinig realistische verklaringen wel heel moeilijk maakt om een duidelijk beeld te kunnen vormen van uw levensomstandigheden.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève te hebben, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

Ter staving van uw asielrelaas legde u een medisch attest neer, waarin uw littekens beschreven worden. Er dient opgemerkt te worden dat dergelijk document geen bewijs kan leveren voor de waarachtigheid van de door u ingeroepen asielmotieven. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt.

U legde ook een USB-stick voor, die medische verslagen betreffende uw oogoperatie bevat. Er moet opgemerkt worden dat enig verband tussen uw asielrelaas en deze oogoperatie ontbreekt. Bijgevolg kan dit document niets aan bovenstaande appreciatie veranderen.

Ten slotte wijzigen ook de door u aangebrachte correcties in kader van het opvragen van de notities inhoudelijk niets aan bovenstaande appreciatie. Er moet namelijk worden vastgesteld dat deze correcties geen betrekking hebben tot de voornoemde bevindingen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië worden de rapporten UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022, beschikbaar op <https://www.refworld.org/type/COUNTRYPOS/UNHCR,SOM,6308b1844,0.html> of op <https://www.refworld.org>, de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidancesomalia-2023> of op <https://euaa.europa.eu/>, het EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf, de EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Somalia_Security_Situation.pdf, en de COI Focus Somalië: Overzicht Veiligheidsincidenten van 21 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_overzicht_veiligheidsincidenten_202312_21.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, in rekening genomen.

UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er tevens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” afhankelijk van de individuele omstandigheden nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt erop gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra).

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. Confrontaties tussen enerzijds de gewapende groepering al-Shabaab (AS), die vooral plattelandsgebieden in het centrum en het zuiden van het land controleert, en anderzijds de nationale en internationale veiligheidstroepen, blijven de belangrijkste bron van het gewapend conflict. De federale regering van Somalië, de federale lidstaten, clanmilities (de Macawiisley) en andere internationale actoren zoals Ethiopië, Kenia, de Verenigde Staten en ATMIS zijn in verschillende mate betrokken in het conflict tegen al-Shabaab. De president, Hassan Sheikh Mohamud, duidde na zijn verkiezing in mei 2022 de nationale veiligheid en de strijd tegen al-Shabaab aan als topprioriteit. De regeringstroepen en hun bondgenoten startten in de tweede helft van 2022 een militair offensief in de deelstaten Hirshabelle en vervolgens Galmudug. Al-Shabaab hergroepeerde zich in de regio's Benadir en Lower Shabelle en antwoordde met terreuraanvallen. Voornoemde twee regio's, waar al-Shabaab zich bleef richten op personen die (vermeende) banden hebben met de regering, werden het zwaarst getroffen door aanvallen van de groepering in stedelijke centra in het land. Het bleek moeilijk voor de veiligheidstroepen om heroverd gebied in handen te houden. ACLED meldde in een veiligheidsanalyse van april 2023 dat, terwijl de regeringstroepen zich concentreerden op hun antiterreuroperaties in Galmudug die in januari 2023 van start gingen, al-Shabaab zich concentreerde op het heroveren van gebieden in de deelstaat Hirshabelle. De tweede fase van het militair offensief die begin augustus 2023 officieel van start ging en zou uitbreiden naar de zuidelijke deelstaten South West en Jubaland, legt zijn focus opnieuw op de deelstaten Hirshabelle en Galmudug. Al-Shabaab beantwoordt het offensief op verschillende manieren: door het voeren van zware gevechten tegen de regeringstroepen en de clanmilities en terreuraanvallen tegen de troepen en instanties, het onderhandelen met clanouderen om de steun te consolideren of te herwinnen en door terreurgeweld gericht tegen lokale vertegenwoordigers van de staat als vergeldings- en afschrikkingsmiddel. Een andere

belangrijke bron van conflict in de Somalische maatschappij wordt gevormd door clanrivaliteit en concurrentie om politieke macht en schaarse middelen. Uit voornoemde landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict regionaal verschillend zijn.

Er dient aldus niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in de regio Galgaduud te worden beoordeeld.

Galgaduud wordt in de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 beschouwd als een regio waar de "loutere aanwezigheid" ontoereikend is om een reëel risico vast te stellen op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet maar waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt en er dus een lager niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar Galgaduud een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de regio Galgaduud is een gebied waar volgens EUAA willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

De regio's Mudug en Galgaduud vormen samen de deelstaat Galmudug. Galgaduud heeft een (internationale) grens met Ethiopië en de Indische Oceaan. Al-Shabaab controleerde het zuidoostelijke deel van Galgaduud, tot aan de kust. De controle over het zuidelijke gebied en ten oosten van Dhusamareb, was van gemengde of onduidelijke controle. De militaire operaties van de nationale strijdkrachten en door de overheid gesteunde militias tegen al-Shabaab, resulteren in terreinwinst voor de Somalische regering in de regio.

In een rapport van Integrated Food Security Phase Classification (IPC) van december 2022 werd de bevolking van Galgaduud geschat op 689.872 inwoners. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Somalië zijn niet beschikbaar. ACLED registreert tussen januari 2023 en november 2023 185 geweldsincidenten in de regio, waaronder vooral battles (90). Het betreffen voornamelijk gevechten – in de context van het militair offensief tegen al-Shabaab – tussen al-Shabaab en de nationale strijdkrachten, soms met de hulp van de Habar Gedir-clanmilities, het Amerikaanse leger, ATMIS-troepen en het leger van Galmudug. ACLED registreert onder de categorie battles 1.141 doden. De dodelijke slachtoffers zijn soldaten, clanmilitieleden en AS-strijders die omkomen tijdens militaire operaties of clanconflicten. ACLED noteert geen burgerdoden door dit geweld, wel gewonden. In de categorie explosions/remote violence noteert ACLED 16 drone-/luchtaanvallen voornamelijk door het Amerikaanse leger op AS-doelwitten, waarbij soms ook burgers getroffen worden. De overige geregistreerde incidenten in deze ACLED-categorie (29) zijn terreuraanvallen door al-Shabaab op de nationale strijdkrachten, waarbij opnieuw soms ook burgers getroffen worden. Al-Shabaab voert morteraanvallen uit, gebruikt IED's en pleegt een zelfmoordaanslag in de regio. Er worden 14 burgerdoden geteld door dit type van geweld. De meerderheid van deze slachtoffers sterven door een IED-aanval van al-Shabaab, soms als doelwit en soms als passant. ACLED telt 50 incidenten van gericht geweld tegen burgers (violence against civilians) met 55 burgerdoden. Het betreffen clanmoorden en executies door al-Shabaab. De meerderheid van de intern ontheemden die vluchtten omwille van conflict/ onveiligheid en in minder mate omwille van overstromingen en droogte, hervestigt zich binnen de regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de regio Galgaduud sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de regio Galgaduud in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Galgaduud een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U heeft geen zodanige persoonlijke omstandigheden ingeroepen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoekster geeft een theoretische toelichting bij de geschonden geachte beginselen en bepaling en geeft aan een grote vrees te hebben opnieuw het slachtoffer te worden van een slechte behandeling vanwege Al-Shabaab in Somalië. Ze verwijst naar de eerder geleden verwondingen bij een aanval. Zij stelt verder dat zij duidelijk gemeld heeft wat het chronologische verloop was dat aanleiding gaf tot de gewelddaden, alsook het verlies van haar dochter en dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing oordeelt dat deze feiten niet aannemelijk worden gemaakt omdat dit niet de ‘gebruikelijke’ *modus operandi* van Al-Shabaab is, doch dat zij daarbij geen rekening wenst te houden met haar “*medisch dossier*” noch met “*de realiteit*”. Zij acht het ook logisch dat, aangezien de leider van Al-Shabaab slechts sporadisch een vrouw voor zichzelf zal ontvoeren, er gezinnen zijn “*die ingeven in de angst en aldus hun dochter zonder verweer afstaan*”. Zij vervolgt dat haar wonden duidelijk het gevolg zijn van een gewelddaad. Men dient geen medicus te zijn om vast te stellen dat dergelijke verwondingen louter het gevolg kunnen zijn van barbaarse handelingen met een machete, aldus verzoekster, die van mening is dat het aan de verwerende partij toekomt om aan te tonen dat de medische bevindingen en de verklaringen van verzoekster onjuist zouden zijn. Verzoekster voert verder aan dat het algemeen bekend is dat de corruptie in Somalië zeer groot is en dat de politie op het platteland geen hulp zal bieden.

Waar de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing niet aanvaardt dat verzoekster geen contact meer heeft met haar familie in Somalië en vaststelt dat verzoekster het voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) aldus onmogelijk maakt om zich een duidelijk beeld te vormen van verzoeksters familie en sociaal netwerk, is verzoekster van oordeel dat deze motivering volstrekt onlogisch is en weinig toegevoegde waarde heeft. Zij laat gelden dat de interne verhouding met haar familie een privézaak is en dat haar familieleden haar niet langer wensen te spreken omdat zij vrezen mede het doelwit te zullen worden van Al-Shabaab. Dat zij geen contact heeft met haar familieleden in Mogadishu, alsook in Europa, is volgens haar dan ook een logisch gevolg hiervan.

Verzoekster verwijst tot slot naar “*de veelvuldige humanitaire verslagen zoals aangebracht door Verwerende partij, alsook dat er wel degelijke sprak is van willekeurig geweld*”.

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

3.2.2. Ontvankelijkheid van het middel

In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.2.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart haar land van herkomst, Somalië, te hebben verlaten nadat leden van Al-Shabaab haar dochter met geweld meenamen en daarbij verzoekster verwonden met een mes en zij vervolgens meerdere keren door Al-Shabaab telefonisch werd bedreigd omdat zij gevlucht was en weigerde haar andere kinderen aan Al-Shabaab over te leveren.

Blijkens de bestreden beslissing wordt geen geloof gehecht aan verzoeksters voorgehouden problemen met Al-Shabaab. De adjunct-commissaris licht dit in de bestreden beslissing op goede gronden toe als volgt:

“In de eerste plaats overtuigt de oorzaak van de door u beweerde problemen niet. U gevraagd of er andere meisjes in uw stad gedwongen moesten huwen met leden van Al Shabaab, antwoordt u dat er geen andere meisjes waren die dit overkomen was (CGVS, p. 18). Uw dochter lijkt dus de enige te zijn in uw stad die dit overkomen is. Wanneer u dan gevraagd wordt waarom Al Shabaab precies uw dochter wilden hebben, zegt u dat u het niet weet waarom ze uw dochter hebben gekozen (CGVS, p. 23). U verklaart ook dat uw familie nooit eerder problemen kende met Al Shabaab (CGVS, p. 15). Hier valt het op dat het u in uw vertelling van uw relaas het u ontbreekt aan enige doorleefdheid. De mannen van Al Shabaab, die u niet kende, kwamen zomaar plots op een dag naar uw huis (CGVS, p. 21). U vertelt helemaal niets over zaken die de aanleiding voor deze gebeurtenis zouden gevormd hebben. U vertelt niet waar de mannen van Al Shabaab uw dochter gezien zouden hebben, u vertelt niets over enige gesprekken hieraan voorafgaand. Dat Al Shabaab zomaar op een dag aan uw huis zouden staan, en zonder aanleiding uw dochter ook meteen zouden meenemen, strookt niet met de gebruikelijke modus operandi van Al Shabaab (zie het rapport van Landinfo dat werd toegevoegd aan de blauwe map in het administratieve dossier). U gevraagd waar u denkt dat Al Shabaab uw dochter gezien zouden hebben, blijft u ook vaag, u antwoordt dat ze haar misschien gezien zouden hebben als ze water ging halen (CGVS, p. 23).

Uw verklaringen over de beweerde bedreigingen door Al Shabaab zijn bijzonder vaag, inconsistent en zelfs tegenstrijdig. Er wordt u gevraagd om doorleefd te vertellen over de telefoontjes met dreigementen van Al Shabaab, hierbij wordt u expliciet gevraagd om te vertellen wat er exact gezegd is geweest, en ook waar u op dat moment was, en hoe u zich toen voelde (CGVS, p. 24). U verzaakt om deze concrete gegevens te vertellen, u verklaart enkel dat Al Shabaab u elke dag belden, met de boodschap dat u moest terugkomen en de kinderen moest terugbrengen, en dat ze elke keer hetzelfde zeiden (CGVS, p. 24). U verklaart dat Al Shabaab u elke dag belde sinds dat u het ziekenhuis verlaten had (CGVS, p. 24). U verklaart ook dat u anderhalf jaar in het huis van uw tante verbleef in Mogadishu (CGVS, p. 24). Hieruit volgt dat u anderhalf jaar lang elke dag door Al Shabaab gebeld zou geweest zijn. U gewezen op deze absurditeit, past u uw verklaringen aan, en beweert u dat Al Shabaab u slechts vier à vijf maanden lang elke dag belden (CGVS, p. 24). Er dient opgemerkt te worden dat dit nog steeds een aanzienlijke periode is om elke dag met dezelfde dreigementen gebeld te worden. U past uw verklaringen ook nog aan in die zin dat u later beweert dat u pas na twee à drie maanden na het verlaten van het ziekenhuis door Al Shabaab gebeld werd (CGVS, p. 24). Dan zou u vier à vijf maanden lang gebeld geweest zijn, en dan zou u twee à drie maand na het laatste gesprekje vertrokken zijn (CGVS, p. 24). De tijdlijn van deze gegevens kan onmogelijk kloppen. Als we

rekenen dat u maximum drie maanden uit het ziekenhuis ontslagen was, maximum vijf maanden gebeld werd, en dan nog eens maximum drie maanden later vertrok, dan komt u aan een periode van elf maanden, terwijl u nochtans beweerde u dat u ongeveer een jaar en een half in het huis van uw tante in Mogadishu verbleef (CGVS, p. 24). U lijkt doorheen uw verklaringen te beseffen dat het absurd is dat Al Shabaab u zo lang elke dag met dezelfde boodschap zou bellen, want u past u verklaringen aan van "elke dag" naar "Als zij mij een week hebben gebeld, dan stoppen zij een week, en dan de week daarop bellen zij terug, enzovoort." (CGVS, p. 25). U wijzigt uw verklaringen rond de telefoontjes zodanig vaak dat er door het CGVS geen enkel geloof aan gehecht kan worden. Naast de vele wijzigingen in de verklaringen is het ook onaannemelijk dat Al Shabaab zo vaak zou bellen met dezelfde boodschap. Er wordt u voorts nog gevraagd wat concreet u ertoe dreef om na zoveel maanden met loze dreigementen toch opeens te vertrekken, terwijl er zo lang niets gebeurd was. Hierop antwoordt u het volgende: "omdat ik geen geld had om te vertrekken, en toen zij mij vaker belden, hebben zij beslist om mij daar weg te halen." (CGVS, p. 25). Ook dit slaat nergens op, want u verklaart even tevoren nog dat u twee à drie maanden na het laatste telefoongesprek was vertrokken (CGVS, p. 24). Het CGVS kan niet anders dan vaststellen dat het een volstrekt ongeloofwaardig is dat u dan toch plots vertrokken zou zijn omdat ze u 'vaker belden'.

U beweert dat Al Shabaab naar de Koranschool waren gegaan, om aan te kondigen dat zij de kinderen de week daarop zouden meenemen. Op deze manier konden uw kinderen ontsnappen (CGVS, p. 22). Alle logica ontbreekt opnieuw in dit relaas. Moest Al Shabaab de kinderen tegen de wil van de ouders willen meenemen, zouden ze dit niet eerst aankondigen en een week de tijd geven om te vluchten. Wanneer u gewezen wordt op deze tegenstrijdigheid, wanneer u namelijk gevraagd wordt waarom ze de kinderen niet gewoon onaangekondigd meenamen, dan antwoordt u compleet naast de vraag. U antwoordt dat ze alle kinderen in alle Koranscholen zouden meenemen (CGVS, p. 24). U verzaakt dus om klaarheid te scheppen bij de vraagtekens die door het CGVS opgeworpen worden. Dat Al Shabaab u eerst de kans zou geven om uw kinderen te laten ontsnappen, om dan later meerdere maanden lang u te bellen in de hoop dat u uw kinderen zou terugbrengen, is bijzonder ongeloofwaardig."

Bovenstaande motieven vinden alle steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent, en worden door verzoekster niet *in concreto* weerlegd of ontkracht in haar verzoekschrift. Verzoekster meent dat zij duidelijk de chronologie van de gebeurtenissen die aanleiding hebben gegeven tot de gewelddaden en het verlies van haar dochter heeft vermeld, doch weerlegt niet dat de door haar geschetste gang van zaken, waarbij de mannen van Al-Shabaab op een dag bij haar thuis stonden om haar dochter onder dwang mee te nemen zonder voorafgaandelijk ooit hun interesse in haar kenbaar te hebben gemaakt noch te hebben gepoogd tot een akkoord te komen met haar ouders, zoals de traditie het voorschrijft, niet strookt met de gebruikelijke *modus operandi* van Al-Shabaab. De Raad benadrukt dat uit voormelde motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de adjunct-commissaris zich niet louter baseert op de vaststelling dat verzoeksters relaas niet strookt met de gebruikelijke *modus operandi* van Al-Shabaab om hieraan geen geloof te hechten en dat tevens concreet gewezen wordt op enkele vaagheden, inconsistenties en tegenstrijdigheden in haar verklaringen over de beweerde bedreigingen door Al-Shabaab, alsook op het gebrek aan logica in haar verklaringen volgens dewelke Al-Shabaab op gegeven moment in de koranschool zouden hebben aangekondigd dat zij de kinderen de week daarop zouden meenemen. De desbetreffende vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en worden door verzoekster geheel ongemoeid gelaten. In zoverre verzoekster het logisch acht dat er gezinnen zijn "*die ingeven in de angst en aldus hun dochter zonder verweer afstaan*", aangezien de leider van Al-Shabaab slechts sporadisch een vrouw voor zichzelf zal ontvoeren, brengt zij evenmin een valabel argument aan in het licht van de concrete vaststellingen *in casu*, die betrekking hebben op de kern van verzoeksters persoonlijk relaas en door haar geenszins worden weerlegd.

Wat betreft het door verzoekster neergelegde medisch attest van 2 maart 2023 waarin de bij haar vastgestelde letsels worden vermeld (administratief dossier (hierna: AD), stuk 5, nr. 1), benadrukt de Raad dat een medisch attest niet als alleenstaand kan worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Het maakt deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel. Hoewel het neergelegde attest het bestaan van bepaalde letsels kan aantonen, vormt dit geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin deze letsels werden opgelopen. Een arts kan, rekening houdend met zijn bevindingen, uitspraak doen over de fysieke oorzaak van littekens of verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan evenwel nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden of context schetsen waarin de littekens en verwondingen werden opgelopen noch uitspraak doen over de redenen waarom verwondingen en littekens werden toegebracht. Een medisch attest geeft dan ook geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde fysieke en/of psychologische ziektebeeld en volstaat op zich niet om het vluchtrelaas aannemelijk te maken. Samenvattend, kan uit het voorgelegde medisch attest aldus worden afgeleid dat verzoekster verschillende littekens en een geamputeerde vinger heeft, doch niet dat de opgelopen verwondingen daadwerkelijk verband houden met haar vluchtrelaas. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij betoogt dat men geen medicus moet zijn om vast te stellen dat dergelijke verwondingen louter het

gevolg kunnen zijn van barbaarse handelingen met een machete. Er kan immers niet worden uitgesloten dat er (ook) andere oorzaken zijn, nog daargelaten de vaststelling dat verzoekster herhaaldelijk verklaarde dat de verwondingen werden toegebracht met een mes en niet met een machete (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21; AD, stuk 7, vragenlijst, vraag 3.5). Waar het bestaan van verzoeksters littekens en verwondingen, gelet op de vaststellingen gedaan in voormeld medisch attest, niet wordt betwist, kan dit aldus niet volstaan om aan te tonen dat zij nood heeft aan internationale bescherming.

De adjunct-commissaris is verder in de bestreden beslissing van oordeel dat zij geen correcte inschatting kan maken van verzoeksters nood aan internationale bescherming bij gebrek aan een duidelijk beeld van verzoeksters familie en sociaal netwerk. De adjunct-commissaris motiveert in dit verband onder meer als volgt:

"Over uw broers en zussen in Mogadishu vertelt u helemaal niets inhoudelijks. U beweert geen contact met hen te hebben (CGVS, p. 9, 10), u beweert dat u zelfs niet weet wat voor werk ze doen (CGVS, p. 10). Dit is heel ongeloofwaardig, vooral aangezien u nog anderhalf jaar in Mogadishu verbleven hebt, waar zij wonen. U heeft zelfs gezegd dat u hen zag toen u in Mogadishu verbleef (CGVS, p. 10). Dat u dan nog niet zou weten hoe uw broers en zussen aan inkomen komen, is bijzonder ongeloofwaardig. Bij Dienst Vreemdelingenzaken vermeldt u ook dat uw broer Mo(...) op dat moment in Europa was, maar dat u niet weet of hij al dan niet erkend is als vluchteling (verklaring DVZ, p. 9). Wanneer u bij het CGVS gevraagd wordt waar uw broers en zussen verblijven, antwoordt u enkel dat ze allemaal in Mogadishu zijn, op Ma(...) na, en dat u geen contact met hen heeft (CGVS, p. 9). U vermeldt niets meer over uw broer die in Europa zou zijn, of geweest zou zijn, terwijl het uw verantwoordelijkheid is om een duidelijk beeld van uw familie en van uw levensomstandigheden te creëren. Over uw zus Ma(...) die in België woont verschaft u evenmin duidelijkheid. U beweert dat u niet weet waarom zij van Somalië naar België is gekomen, u beweert dat u dat zelfs niet gevraagd hebt, terwijl u haar hier in België wel gezien hebt (CGVS, p. 9-10). Zelfs indien het zou kloppen dat uw zus in België de Vluchtelingenstatus werd toegekend, iets wat het CGVS kan bevestigen noch ontkennen, zou zoiets overigens niet betekenen dat in uw geval dezelfde beslissing genomen dient te worden. Elk verzoek om internationale bescherming dient op zijn individuele merites beoordeeld te worden, en uit uw verklaringen blijkt glashelder dat uw beweerde vluchtmotieven volledig los staan van de [hare]. U beweert voorts op dit moment met niemand in Somalië contact te hebben (CGVS, p. 14). Dat u zoveel dichte familie hebt, zoals uw broers en zussen alsook uw schoonzus die wonen in Mogadishu, een grootstad met tal van telecommunicatiemiddelen, maar toch met niemand contact heeft, kan simpelweg niet aanvaard worden. Wanneer u gevraagd wordt om uit te leggen hoe u nog geprobeerd hebt om met mensen in Somalië in contact te komen, lijkt u amper moeite gedaan te hebben. U gevraagd hoe u probeerde contact op te nemen met uw tante in Galdad, antwoordt u: "Ze heeft geen nummer, dus ik heb het niet geprobeerd." (CGVS, p. 8). U gevraagd naar uw pogingen om in contact te komen met uw broers en zussen in Mogadishu verklaart u het volgende: "Ja, maar ik krijg ze niet vast." en "ik heb aan mijn zus Ma(...) gevraagd of zij de nummers kon vragen van hen, ze zei nee, ik heb ze niet, ik zal het wel zoeken." (CGVS, p. 9). U lijkt zich dus heel snel bij het gebrek aan contact neer te leggen. U probeerde het niet via andere mensen, noch via Facebook noch via andere sociale media. Het door u beweerde gegeven dat u geen contact zou hebben met uw familie in Somalië kan dus niet aanvaard worden. Voorts is het opmerkelijk dat Al Shabaab vanuit Galdad u wel wist te bereiken via telefoon (CGVS, p. 22), maar dat uw eigen familie er niet in zou slagen om u te bereiken."

Door in haar verzoekschrift zonder meer te stellen dat voormelde motieven volstrekt onlogisch zijn en weinig toegevoegde waarde hebben, brengt verzoekster geen dienstige argumenten of elementen aan ter weerlegging of verklaring ervan. Verzoekster kan verder niet dienstig aanvoeren dat de interne verhouding met haar familie een privézaak betreft, nu van haar overeenkomstig de op haar rustende medewerkingsplicht redelijkerwijze mag worden verwacht dat zij de asielinstanties hier zicht op biedt. Dat haar familieleden haar niet langer wensen te spreken uit vrees om mede het doelwit te zullen worden van Al-Shabaab, is een loutere bewering (*post factum*), daar zij tijdens haar persoonlijk onderhoud nog voorhield dat er eenvoudigweg geen mogelijkheid is om haar familieleden te contacteren omdat ze hun nummers niet heeft of omdat ze geen telefoon hebben (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8, 9). Bovendien verklaart dit niet waarom verzoekster niet weet waarom haar zus naar België is gekomen, aangezien haar zus hier als vluchteling zou zijn erkend en aldus bescherming geniet tegen Al-Shabaab.

Tot slot motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt met betrekking tot de overige door verzoekster neergelegde documenten en haar correcties van de notities van haar persoonlijk onderhoud:

"U legde ook een USB-stick voor, die medische verslagen betreffende uw oogoperatie bevat. Er moet opgemerkt worden dat enig verband tussen uw asielrelaas en deze oogoperatie ontbreekt. Bijgevolg kan dit document niets aan bovenstaande appreciatie veranderen."

Ten slotte wijzigen ook de door u aangebrachte correcties in kader van het opvragen van de notities inhoudelijk niets aan bovenstaande appreciatie. Er moet namelijk worden vastgesteld dat deze correcties geen betrekking hebben tot de voornoemde bevindingen."

Verzoekster betwist deze motieven, die steun vinden in haar administratief dossier, niet en doet er derhalve geen afbreuk aan.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen en bevindingen, oordeelt de Raad in navolging van de adjunct-commissaris dat verzoekster niet aannemelijk maakt een gegronde vrees te hebben om bij terugkeer naar Somalië door Al-Shabaab te worden gedood. Haar betoog dat het algemeen bekend is dat de corruptie in Somalië zeer groot is en de politie op het platteland geen hulp zal bieden, is bijgevolg niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.2.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Somalië.

3.2.4.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekster haar vrees voor en problemen met Al-Shabaab niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij in Somalië een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd.

3.2.4.3. Wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat er in Somalië een gewapend conflict is. Uit de "*Country Guidance: Somalia*" van EUAA van augustus 2023, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Somalië regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger afkomstig uit Somalië de focus aldus worden gericht op de regio waarvan hij afkomstig is en op de vraag of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet betwist dat, gezien de door haar afgelegde verklaringen, *in casu* de veiligheidssituatie in de regio Galgaduud moet worden beoordeeld.

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, concludeert de Raad samen met de adjunct-commissaris dat er actueel in de regio Galgaduud geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die aanwezig is in of terugkeert naar deze regio louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Door in haar verzoekschrift zonder meer te verwijzen naar de "*humanitaire verslagen*" waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en op te merken dat er wel degelijk sprake is van willekeurig geweld, brengt verzoekster geen elementen of argumenten aan die afbreuk vermogen te doen aan voormelde beoordeling van de veiligheidssituatie in haar voorgehouden regio van herkomst, die gebaseerd is op de actuele landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing.

Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Galgaduud nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest *Elgafaji* (HvJ 17 februari 2009, C-465/07) heeft gesteld, de vraag of verzoekster persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Galgaduud voor haar dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon.

De adjunct-commissaris stelt in de bestreden beslissing vast dat verzoekster geen dergelijke persoonlijke omstandigheden heeft ingeroepen, wat door verzoekster niet wordt betwist in haar verzoekschrift.

3.2.4.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.2.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somali machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.2.8. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend vijftientwintig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

L. REMY, griffier.

De griffier, De voorzitter,

L. REMY

S. WILLAERT